

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 25. ročnika 1857.

List 26.

Sr. Duh v svojih svetnikih velike reči dela.

(Dalje.)

Čez šest let, ko je neprenehama seme evangeljske besede v serca sejati, je bil zvoljen za provinciala. To zvolitev slišati, se očetam pred kolena verže in jih prosi in nadlega, da naj mu s to službo prizanesó, pa zastonj. Rekli so mu, da se Božji volji ustavlja. Berž ko to sliši, glavo globoko vklone in to službo voljno sprejme, katero je tudi z nar večjo modrostjo opravljal. Sam do sebe je bil silo ojster, poln ljubezni pa do tovaršev. Njegove besede in lepi zgle-di so vse druge k svetimu življenju spodbudovali. Ni mu bila pa zadosti velika ojstrost v samostanu, serce ga je gnalo, stare ojstre postave svetiga očeta Franciška obnoviti. S pomočjo pobožniga O. Martina Šmariškiga napravi v eni zmed nar večih pustot na Portugalskim pušavo Arabido. Očetje, ki so bili na njegovi strani, niso nosili čevljev, torej so se bosniki imenovali; spali so le na hosti ali butaricah v svojih malih izbicah; jedli so le ob praznikih ribe, nikoli pa mesá ne; pili so le vodo in so delali in molili ob enim. Pač velike zadržke je mogel svetnik pri tem delu premagati; bil je zasmehovan, obrekovan, za hinavca dolžen in mnogotero preganjan. Ali zaupal je v Božjo pomoč, na prošnjo preblazene Marije Device in sv. Petra, kteriga je posebno častil, in tako je premagal vse zadržke z nepremagljivo pohlevnostjo in poterpežljivostjo. V začetim obnovljenju je še dalje šel. S papeškim privolenjem je začel blizu mesta Pedrozo samostan zidati, kteri je s svojo ojstrostjo nekdanjih pušavnikov čase v spomin klical. On sam je nosil malto za klosterske zidove, ki je bil le 30 čevljev dolg in 28 širok. Mniške celice so bile grobovam podobne, tako majhne so bile namreč narejene. Postelje so bile po tri dle za čevljev nad zemljo. Meso, ribe, vino se je le bolnim dopustilo. Vsak dan so imeli bratje po tri ure premišljevanje itd. Tako ojstro življenje pa vendar ni zadrževalo, da bi ne bilo njih veliko k temu ojstrimu redu pristopovalo. V šest letih je svetnik že enajst taci samostanov zidal. Papež Pavel IV., k kterimu je bil v Rim popotval, je obnovljene postave poterdil, in Peter je bil za provinciala zvoljen. V samostanu Pedrozo je tedaj svetnik z dvanajst brati živel v angelski čistosti in svetosti. Ljubezen je vse med seboj vezala; prelepe čednosti, ponižnost, ubožnost, poterpljivost, pohlevnost in pokoršina so med njimi bivale, zmed vsih pa se je lesketala svetost služabnika Božjiga, Petra. Njegova vera je svetila kakor ognjen steber; bolj temne ko so mu bile skrivnosti iz svete vere, toliko bolj je bil presunjen od njih resnice. Vso staro in novo zavezo je iz glave vedil, in jo premišljevali, mu je bilo veselje in sladkost. Kadar je kako besedo iz svetiga pisma slišal, se je globoko priklonil. Nekiga dne, ko se je z brati čez skrivnosti svete vere pogovarjal, jim je rekel: „Preljubenzijvi sinovi! kadar svete evangelije berete,

sklenite roke in z velikim spoštovanjem se zberite v duhu, ker v njih je neizrečena skrivnost zapisana: Bog je meso postal in iz ljubezni do ljudi se je včlovečil“.

Kakor je bila njegova vera, tako tudi njegovo upanje in zaupnost v Boga. Pri vsih nasprotnih napadkih so mu bile vedno psalmarjeve besede v ustih: „V tebe, o Gospod, sim zaupal in ne bom osramoten“. Veliko je veljal pri kraljih, poglavarjih in velikih gospodih, vendar jih ni nikoli pomoči prosil, desiravno je bil pogosto v velikih stiskah. Velikrat on s svojimi vred ni imel kruha, ali zanesel se je na pomoč Božjo in vselej je dobil, česar je potreboval. V takim nepremakljivim zaupanju na Boga je služabnik Božji reči doprinesel, ki so se nemogoče zdele, in so v začudenje sveta vselej svoj cil dosegle.

Od njegove ljubezni do Boga smo že govorili, pa tudi njegova ljubezen do bližnjiga je popolnoma. Vidi je bilo, da živi le za blagor svojiga bližnjiga; serce se mu je topilo od naj občutljivšiga usmiljenja za uboge grešnike, za ktere je noč in dan svoje molitve, solze, pokorila daroval, in ki si je z vsimi pomočki prizadeval, jih k Bogu nazaj pripeljati. Mati ne more bolniga otroka bolj ljubiti, kot je ta svetnik ljubil nadložne, uboge in terpeče. Za njih potrebo se je vsiga tvegati, ves čas jim je daroval, kolikor ga je utrpeli zamogel. Prečudna je bila tudi njegova poterpežljivost v terpljenju, kteriga je imel obilno veliko prenašati. Bog ga je obiskoval z boleznijo, ljudje so ga obdajali s krivicami, hudobe s skušnjavami in mnogoterim terpinčenjem; on je pa bil vedno jasin in miren ter je večkrat rekel, da mnoge stiske iz ljubezni do Jezusa so naj varniši pot k popolnamosti, ki je sicer ojstra in terda, polna ternja, pa naravnost pred nebeške vrata pelje. (D. sl.)

Se malo od popotovanja na Laško.

Perviga mal. serpana ob enajstih dopoldne smo dospeli v Civita-vecchio. Tedaj terpi pot iz Rima do tod kakih 15 ur. Našli smo, kakor tudi drugod večidel, še duhovnov v zakristii, ter sim v stolni cerkvi z nekterimi drugimi gg. vred sv. mašo bral. Ob 4. popoldne smo se podali na neapolitanski parobrod „Pompeo“, kteri je prav snažin in precej pripravno vravnan; v 2. redu so po tri postelje z nasad. Bil je ravno vnovič namazan, torej je bil sobničar (cameriere) silno skerbljiv, da bi ga popotniki kaj ne pomazali. Južina (collazione) ob 5. je bila v lepim redu kakor na avstrijskih parnikih. Neki sosed pri južini iz Francoskiga nam je prav kratek čas delal, in ga je posebno veselilo, z nami in s svojo staro gospó latinsko govoriti. Drugi dan zjutraj neki okoli 8. smo prišli v Livorno, dosti znano pomorsko mesto, od kodar smo popoldne ob 2. po železnici proti Pizi odrinili, katero smo v kakih 3 četertih ure dosegli. To mesto je posebno lepo zidano in ima vseučilišče. V veliki stolni cerkvi s križnato podobo je tabernakelj iz čistiga zlata, ki je veljal 36.000 tolarjev

(scudi), lepi mozaiki, in pa veliko okroglo kerstišče po stari šegi za vtipljati; za odrasene je velik prostor v sredi, za otroke pa mali kotlički na okrog. Slovitni zveženi ali krivi stolp (turn) tega mesta mende za 12 čevljev nadse (naprej) visi, in ima od dna do verha po versti gori 6—7 mostovzu enacih hodišč, ali prav reči, le eno, ki se tolikokrat okrog privije zmiraj višej. Na vprašanje: Kaj neki? če je veter tako hudo pihal, de jim je turn skrivil, je neki fantalin le tolikanj hitel razjasniti: „No, no; è fatto così“ (o ne; je tako narejen).

Proti 7. smo se podali po železnici dalje in smo pozno zvečer pršli v Florencijo, veliko toskansko mesto. Mesto ima dost imenitnost, zmed katerih smo zlasti več cerkev ogledali. Stolna cerkev je silno veliko delo zmesaniga gotičkiga zloga, ki ima grozovito velik, prečudno umetno izdelan in ozalisan turn, na kteriga zunanjim delu je vsaka nar manjši marmorna plošica celiamu zlogu primerno vrezana, ozalšana in vpodobljena, ktero delo, na celim nezmernim prostoru, je moglo dolge in dolge leta terpeti, prejden je bilo dokončano. Zraven cerkve je okrogla kersevavnica (Baptisterium) v podobi dosti velike cerkve. Cerkev, turn in kersevavnica — vse je cez in cez z marmorjem in mozaiki izdelano — tudi tlak sem ter tje. So pa tudi Lahi ponosni na cerkvene lepote, kar se jim mora v čast šteti. Pravili so prebivavci tega mesta, de imajo nad dve sto rojakov svetnikov, kar gotovo vse drugo neprecenljivo lepoto te dežele se deleč preseže. Vidili smo medičejško kapelo, „capella ducale“ v cerkvi sv. Lorencea, v kteri so grobovja (mavsoleji) 6 vojvodov. Je mende naj imenitnisi kapela na celim Laškim. Ima 8 mojsterskih malarij; njena podoba je okrogla — vsa iz marmorja in granita preumetno izdelana, in stane neki 12 milijonov frankov. — V kapeli „di Micael-Angelo“ so vse rezljanine od tega slavniga umetnika. Bili smo tudi v cerkvi „Maria Novella“, delama gotički, ktero je Angelo svojo hčer imenoval; — v španjski kapeli, v kteri so učeni dominikani vpodobljeni besedovaje se s krivoverci, kteri poslednji so v podobah raznih zver predociteni; v cerkvi sv. Kriza, z velikim stevilam altarjev, in pokopalisem naj imenitnisi Italijanov; v cerkvi sv. Marka, s posebno podobo ene same rame latinškiga kriza počez. Po vsih straneh 4 voglatiga prostora zraven cerkve so mostovži za pokopališa z napisi na marmorji — vse v poslopji. V cerkvi Marije Device oznanovanja je altar, pred kterim se je angelski mladenič, sv. Alojzi, zavezal z obljubo vedne čistosti, namrec, pred altarjem sv. Kriza. Posebno bogato ozalšana, prelepa in z velikimi dražicami prevadena je cerkev „Serviti di Maria“. Pred cerkevjo je mostovž v stirovogelniku za male na presno ali freske.

Obiskali smo tudi imenitno Certozo ali Kartuzijo, to je, kartajzerski samostan in cerkev na nekim hribu pri Florencii. Samostan verh grica ima nekaj svojiga zemljisa na okrog, in je v stirovoglati podobi nekako po terdnjajsko zidan. Posebno podobo ima cerkev, takorekoč tri vstrične cerkvice ali kapele se z drugo podzemeljsko cerkvijo ravno spodej pod unimi. Vidili smo v cerkvi veliko predragih svetinj; nekaj las Marije Device, tern iz Jezusove krone, kosce Zveličarjeve brezšivne obleke in se veliko družiga. Cerkev ima veliko altarjev in tudi umetnih podob. V velikim altarji je sv. Bruno, začetnik tega reda. Vse po cerkvi je posebno čedno in snažno. Ravno tako je po vsim samostanu vse snažno in v nekakim posebno lepim redu, sicer pa brez vsaciga lispa. Tudi v refektorii je razun nekterih prav priprostih riz vse prazno; za podobe po zidu so prostori za znamenjani, pa tudi prazni; mize so pogernjene z nekterimi prav snažnimi perici in krozniki, vender ne vem, če ni to le zavoljo spodobnosti in za ptujee, in če jedo skupaj, ali berže vsak posebej v svoji stanici. Muhi so belo oblečeni; obleka, prav snažna, jim nekako okorno pristije, kakor de bi se za zunanje veliko ne menili, vender pa čedno stoji.

Vse razodeva oster in tenek red. Vsak zmed njih ima zase majhen vertič kteriga čedno obdeluje. Na sprehod skorej zmiraj le po samim hodijo. Na obrazih se jim vidi zatajevanje. Vse leto imajo vsak dan post in molčanje zunej četertkov, sicer je viditi, de le s ptujimi govoré. V ti Certozi je mende 14 duhovnov in 12 neduhovnih bratov. Nasledovajo naj tukej v spodbudek nekatere besede modriga začetnika tega reda, sv. Bruno-na.

Kadar sim sam, nisim nikoli sam, ker Bog je vselej pri meni in z mano.

Meni se zdi, de svet so prave vice; samota pa paradiz.

Samotnost je pot, ki pelje v življenje, kjer se nebesko za posvetno, in večno za minljivo primenja. Ona je kraj pokore, pot pravice, steza gnade, lestvica (lojtra) častljivosti.

Ne more se med ovce Kristusove šteti, kdor noče njemu pokoren biti, kterimu je Kristus povelje dal, njegove ovce pasti. Prava pokoršina je v spolnovanji Božjih zapovedi; ona je ključ in pečat celiga duhovniga življenja; je zmirej z globoko ponižnostjo in veliko poterpežljivostjo sklenjena, in njena neločljiva tovaršica je čista, prava ljubezen do Boga.

Kdor je pameten, iše svojiga naj lepšiga in naj koristnišiga veselja v Bogu.

Kaj je tako pravično in dobro, kaj človeški natori tako globoko vsajeno, in ji tako primerno, kakor dobro ljubiti? Kje pa je kaj, de bi bilo tako dobro kakor Bog? Pa kaj rečem? je li kako dobro razun Boga? O kolika blaženost je, v Bogu počivati!

Ogovor

o priložnosti godu našiga Visokočastitljiviga in Milostljiviga škofa in kneza.

Pokorni bodite svojim višim, in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo kakor taki, kteri bodo od vaših duš odgovor dajali. List sv. Pavla ap. do Hebr. 13, 17.

„Gospod je moj pastir, ni mi dosti pomanjkalo. On me je na dobro pašo vodil, pri merzlih vodah me je redil. On je mojo dušo zavernil, za svojiga imena voljo me je na pot pravice pripeljal, po poti pobožnosti me je vodil. Tvoja šiba in tvoja palica ste me tolažile“. Kdo je, de bi ne imel več težavniga, več zoperniga v svojim življenji prestati, kdo je brez nadlog, brez terpljenja? Pa kdor Gospodu Bogu služi, kdor za-nj dela, njega ljubi: njegova pomoč, njegova hramba, njegova podpora, njegova palica je tudi Bog. „Ti si pred mano, mojim sovražnikom nasprot mizo pripravil, ti si mojo glavo z oljem, upanjem pomazal, in meni poln kelih, kteri me razveseljuje, pogosto natakaj, tukaj je moja nar veci pomoč, nar veci tolažilo, nar veci sladkost, za-me nar veci gnada“. To, ljubi moji poslušavci, moram reči in spoznati dans se ob obhajanjih praznika sv. Rešnjiga telesa. Lepo priložnost imam dans, se od tega presvetiga in prečudniga Zakramenta vam govoriti, pa ker sim že v četertik, ravno ob prečastitljivim prazniku svetiga Rešnjiga telesa vam od tega presvetiga Zakramenta nekoliko govoril, smem zato dans tudi kaj družiga govoriti. Hočem dans, ker smo večeraj obhajali praznik sv. Antona Padvanskiga, in kakor vsako leto tudi letas ta dan god našiga Visokočastitljiviga in Milostljiviga škofa in kneza, ktere Gospod Bog prečudno k obilnemu blagoslovu za ljubljansko škofijo, za duhovščino, za revne in uboge, za vse stanove, za cerkev in deržavo v njih visoki starosti podpera in ohrani, — hočem tedaj pri besedah Apostelnovih ostati: Pokorni bodite svojim višjim, in bodite jim podložni, zakaj oni čujejo, kakor taki, kteri bodo od vaših duš odgovor dajali. (List sv. Pavla ap. do Hebr. 13, 17.) Ne bom dans njih hvale povikševal zavoljo njih imenitnih, velikih brez števila dobrih del, ktere so njih nam predrago in častitljivo življenje napolnile, ker vem, de tega ne želé, in ker so vam že uo

znane, ampak od resnice bom govoril, ktero je vernimu ljudstvu večkrat oznanovati potreba, namreč od resnice, da so spredniki naši veliki, nar veči dobrotniki za Bogam. Gospod podperaj me s svojo gnado, ljuba mati Božja, preljuba, prosí za nas!

Spredniki ali viši so naši veliki dobrotniki, ker nam veliko dobrot delé, Bog jih nam po njih skazuje. K sprednikom štejem nar prvič starše. Eua nar lepših zadé v svetu je ta, v kateri so otroci do staršev. Nebesa in zemlja, natora in ljubezen ste zavezo napravile, ki otroke s starši, in starše z otroci sklepa, in Bog sam, večna ljubezen, jo je posvetil, zato je ta zaveza trdna in sveta zaveza. Draga predraga je skerb, ki jo imajo dobri, pobožni starši za časno in večno srečo svojih otrok. Koliko prenasajo, koliko terpe, koliko se trudijo, česar se ne znebó dobri starši zavoljo svojih otrok. Kdo zamore šteti noči brez spanja, ktere je dobra mati zavoljo otroka prečula, bolečine in nevarnosti, ki jih je zavoljo njega terpela, solze, ki jih je za-nj iztočila, skerbi, ktere je zavoljo njega samo do časa, de je odrasel, imela. Kdo zamore šteti tavžent in tavžent misel, ki jih ima dober oče zavoljo svojih otrok, dela, katerim se zavoljo njih podverže, pot, ki ga zavoljo njih toči, zatajvanje, ki si ga zavoljo svojih otrok naklada? Koliko storé dalje starši za svoje otroke, kteri si prizadevajo, jih tudi dobro zrediti, koliko jih sami učé, koliko jih svaré, koliko je budenja k dobrinu, koliko odvracévanja od hudiga; koliko stori tukaj dobra pobožna mati, ona je prva, ki sadi keršanski nauk pri otrocih, ona je prva, ktera jih uči vsih keršanskih čednost s svojim vednim govorjenjem, vednim opominovanjem; pa tudi dober pobožen oče s svojimi redkimi besedami veliko dobriga v otroka poklada, koliko premoženja, koliko denarjev se znebó dobri starši pri reji svojih otrok, posebno tistih, ktere v šolo pošiljajo, marsikej svojim lastnim ustam odtergajo, si to ali uno veselje odreko, se večkrat noč in dan trudijo, de svojiga sina ali svojo hčer dobro oskerbé. To zamore le ljubezen staršev, le materna, le očetova ljubezen. Zato ne morejo otroci nikoli poverniti svojim staršem, karkoli so jim dobriga storili, vsih njih brezštevlnih dobrot. Otroci, kteri se starše imate, ako že ne morete poverniti svojim staršem vam skazovanih prevelikih dobrot, obilno skerbi in prevelike ljubezni, skazujte jim saj, kar morete, in kar ste jim zmiraj dolžni. Imejte jih v časti, spoštujte svoje starše, ljubite, ubogajte jih, bodite jim hvaležni za vse, kar ste od njih prejeli, skerbite za-nje, kadar so se postarali, pomagajte jim, storite jim radi, če kaj od vas potrebujejo, molite za-nje. Spoštuj svojiga očeta in svojo mater! govori sv. apostelj Pavel. (Efež. 6, 2.) ta je prva zapoved, ktera ima obljubo, de ti bo dobro in de dolgo živiš. Otroci, govori ravno ta apostelj (Kol. 3, 20.) bodite pokorni staršem v vsih rečeh. Moj sin, govori Bog sam, ohrani zapovedi svojiga očeta in ne zapusti postave svoje matere, podperaj svojiga očeta v starosti, in ga ne žali, dokler živi, prizanesi mu, ako mu na pameti zmanjkuje, in ne zaničuj ga pri svoji moči, zakaj usmiljenje, ktero se Očetu kaže, ne bo pozabljeno, in za prizanešene prestopke tvoje matere, ti bo dobro vernjeno. (Sirah. 3, 14.) Moram opomniti, de je več gerdiga zadržanja do staršev; so otroci, kteri starše neradi ubogajo, kolikokrat jim morajo ukazovati, preden to ali uno store; so otroci, kteri s svojim slabim, pregrešnim življenjem svojim staršem veliko žalosti in britkosti napravljajo; če jih starši svaré, jih komej poslušajo, jim malo k sereu gre. So otroci, kteri s svojimi starši gerdo ravnajo, to zlasti odraslene otroke zadeva. Odraslen malopriden sin ne porajta na besede svojiga očeta, odraslena hči ne poslušá več svoje matere; ako jim starši njih malopridnost, hudobijo očitajo, jim gerdo odgovarjajo, jih celo kolnejo, s primki pitajo. Odraslen sin težko gleda večkrat svojiga očeta pri hiši, ktero je od svojiga očeta v last zadobil, mlada nevesta ne terpi svoje tasto, nji, ali starimu očetu vedno očita, kaj jima

mora dajati, večkrat jih celo od hiše gonita, večkrat jima celo s pestjo žugata. Otroci, ktere vas moje besede zade-nejo, varujte, varujte se tacihih pregreh, poboljšajte, spreobrnite se, ako nočete svoje časne in večne nesreče. Ko bi bilo, ljubi moji! dandanasnji več otročje ljubezni in več spoštovanja do staršev, bi bilo več dobriga na svetu, pregrehe do staršev Gospod Bog večkrat že tukaj, gotovo pa v večnosti zlo kaznuje. (K. sl.)

Popotvanja papežev.

Od prvih časov dosihmal so naslednje papeške popotvanja imenitniši: Pervo popotvanje je papeža Inocenci-ja I. l. 409, se sniti s cesarjem Honorjem v Raveni. 452 je popotval papež sv. Leon na Mantovsko znanimu Atilu nasproti; Hormizda v Raveno k cesarju Teodoru 518; sv. Janez I. v Carjigrad k cesarju Justinjanu I. 535; papež Vigili ravno tje 546. leta. V l. 652 je bil papež Martin I. od cesarja iz Rima pregnan; l. 710 se je podal papež Konstantin v Carjigrad k cesarju Justinjanu II.; sv. papež Caharija je popotval v Turin, Pavijo in Perudžijo 742, 743 in 750; sv. Štefan III. papež 754 na Francosko k kralju Pipinu; sv. Štefan V. v Rem (Rheims) k cesarju Ludoviku I. l. 816; Gregor IV. 832 na Francosko; Janez VIII. 877 k cesarju Korlnu Plešcu v Pariz. V desetih stoletji ni noben papež šel iz Rima. V l. 1049 je šel papež sv. Leon na Francosko, in 1053 na Nemško, kamor tudi Viktor II. l. 1077 k cesarju Henriku. Sv. Gregor VII. je popotval l. 1077 v grad Kanosa; 1177 Aleksander III. v Benedke zastran miru s cesarjem Friderikom. V 12. stoletji ni noben papež popotval. L. 1223 se je snidel Honor III. s cesarjem Friderikom II.; Gregor X. pa je prišel v Lijon 1274. Klemen V. je bil prestavil papeški sedež l. 1306 na Francosko. Urban V. je popotval l. 1363 iz Avinjona na Laško. Gregor XI. je 1376 papeški sedeš spet v Rim prestavil. Juli II. je šel l. 1511 na Modeneško, in Leon X. 1515 v Bolonjo k pogovoru s cesarjem Francam I., Pavel III. pa ravno iz tega namena 1538 v Savono in od ondod v Nizzo; l. 1541 je popotval ravno ta papež v mesto Lucca, in 1543 v Busseto; Klemen VIII. pa l. 1598 v Feraro. V 17. stoletji ni noben papež popotval. L. 1782 je popotval Pij VI. na Dunaj; l. 1804 Pij VII. v Pariz, in je bil 1809 kakor jetnik v Savono peljan, 1815 je prišel v Genvo. Gregor XVI. je obiskal l. 1841 Jakin (Ankono), in Pij IX. je bežal l. 1848 v Gaeto, in popotva zdaj po Laškim. (Kirchhl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. V razpisu od 5. t. m. gospod deželni poglavar prevz. grof Chorinsky vabijo vse blagoselne prebivavce naše dežele, de naj bi pogorelim Lašćanam v pomoč pristopili, ter naznanujejo, de mile darove sprejemlje v Ljubljani deželno predsedništvo, magistrat, gg. fajmoštri in „Laib. Ztg.“ po deželi pa okrajne gosposke in duhovni pastirji, ki jih prej ko moč dalje odrajujejo, de nesrećnim v pomoč dospé. Ta razpis in zadevne zbirke priporoćuje visokoćast. škofijstvo z razpisam od 10. t. m.

* Po visokoćast. razpisu od 21. vel. travna cerkev mestne bolnišnice s koncem tega mesca neha biti podružnica franćiškanske fare M. D., in ondodni duhovni pastir bo imel svoje lastne kerstne in mervaske buke, le kar zakonske reči tiće, gredo tudi posihmal fajmoštru franćiškanske fare. S tem pride na staro, ker tako je bilo nekda pred francoskimi časi.

* Ipavski v. č. g. dekan itd., Juri Gabrian, so prejeli od Njih veličanstva častni Franc-Jožefov red zavolj obilnih zaslug v duhovnim pastirstvu, za šolstvo in deržavo.

* V razpisu od 8. t. m. priporoćuje visokoćast. škofijstvo družbo sv. Bonifacja na Nemškim. To družbo so

zvesti in pobožni sinovi sv. katoliške cerkve na Nemškem, med katerimi je zlasti tudi slavní Jožef Stolberg, v ta namen napravili, da bi se katolicanam pomagalo, ki med protestanti živé, in velikrat nimajo duhovnov, cerkev, katoliških šol in učencikov itd. Torej je ta družba silno dobra in zveličavna in je bila l. 1852 od apostoljskiga sedeža potterjena in z odpustki obdarovana. Desiravno se ona pa zmiraj razširja in je že silo veliko storila in vedno dela k ohranjenju in razširjanju katoliške vere med protestanti, vendar ji še veliko veliko pomočkov manjka, da bi povsod pomagala, kjer je potreba. Zavoljo tega se je tudi na avstrijsko zemljo za pomoč obrnila, in avstrijski škofje priporočajo svojim vernim, da naj tudi oni svojim stiskanim bratom na Nemškem pripomorejo. V ta namen se bo tudi v naši škofiji vsako leto enkrat v sleherni farni cerkvi enkrat ali offer napravil, ali pa se bo sicer pobiralo. Ker je god sv. Bonifacija 8. roznika, se bo to pobiranje napravilo v prihodnjic v osmini tega svetnika in marternika; letas, ko je ta čas že preteklo, pa o drugi priložnosti. Razun teh zbirk pa v. č. škofijstvo gg. duhovne z vernimi vred še posebno k milim darovam vabi. Družba je začela dajati tudi posebin list „Bonifazius-Blatt“ na svetlo, kateri vse družbino djanje naznanuje in ga vreduje gr. J. Stolberg (in Westheim; — zu haben bei Ferd. Schöningh in Paderborn.)

* Na željo več prijateljev in podpornikov afrikanskega misijona, da bi se podobice Marijine bratovšine manjši oblike zopet natisnile, je odbor te družbe na Dunaji obljubil, da jih bo dal vnovič natisniti in jih poslal v Ljubljano, kjer se bo tudi slovenski tekst pridjati zamogel.

Is Reke. B. *) — V sredo, 17. roznika, smo imeli v akademski cerkvi sv. Vida lepo cerkveno slovesnost. Bilo je namreč učencam tukajšne gimnazije prvo sv. Obhajilo podeljeno. V ta namen je bila ob 8. peti sv. maša z leviti, katero so imeli mestni prost in opat, prečastni g. Cimiotti, in pri kateri so tudi učenci in učenci cele gimnazije pričujoči bili. Za prvo sv. Obhajilo perpravljani so bili vsi z enakimi svečami v prvih lepo oblečenih prukah. Po prvem sv. evangeliju jim je gosp. katehet s tehtnim govorom imenitnost danasnjiga dne, gnade in dobrote sv. Obhajila, posebno perviga, ob kratkim razkazal, ter jih potem z živo besedo k stanoviti pobožnosti in goreči ljubezni Božji vnel. Per darovanji so darovali sveče v roke prevz. mašnika, in po zavživanji so bili obhajani, in po dokončanem sv. opravilu še s kakim spominkam obdarovani. — Tudi v nedeljo, to je, v praznik sv. Alojzja, bo velika peta maša v očitno počesenje tega šolskiga patrona. Pred ta dan je spoved in obhajilo. — Procesija na sv. Resnjiga telesa dan, je bila kolikor mogoče, slovesna. Le to nič kaj ne dopada, da je več gledavcev, ali tako imenovanih zijačlov, kakor pobožnih hódnikov bilo. V četrtek ob osmini, je bila spet velika procesija s sv. Resnjim telesom, s katerim se je potem iz lepiga v loki napravljeniga altara po odpetim sv. evangeliju morje posebno blagoslovilo. — Ravno ta dan ob 10. zjutraj se je tudi obhajal spomin vstanovitvenja vojniškiga reda Marije Terezije v drevoredu Scoglietto t. j. otočic imenovanim, v katerim so naredili lep zelen šotor, z grškimi križem na čelu, za altar in v sredi drevoreda zeleno prižnico. Napred je bila sv. maša, vprico deželjskih in vojaških velikašev in veliko vojnih trum, kakor tudi obilno družih ljudi, potem pridiga, in slednjic drugi navadni vojaški manevari. Pretečeni teden je bil tedaj pri nas imeniten v vsakim oziru.

Razgled po kersanskim svetu.

„Volksfrd.“ ima zanesljivo novico, da rusovski cesar velikiga prednika družbe sv. Vincencija Pavljanskiga v

*) Blagovolite večkrat s kakim dopisom svoje rojake razveseliti. Vred.

Parizu prosi za 500 usmiljenih sester za rusovske bolnišnice. Lepši hvale za ta dobrotljivi red si na svetu skorej ne moremo misliti. — Lavretanski hiši v Loreti so sv. Oče podarili zlato svetilnico in kelih, ki je z zlahtnimi kamni bogato obdarovan, z dragimi lepoticami za altar vred v vrednosti 14.000 tolarjev. — Tudi v Pragi si prizadevajo katoliški rokodelski družniki, občinsko rokodelsko poslopje si napraviti; cesarica Karolina Avgusta jim je v ta namen 600 gold. darovala. — V Djakovaru se zida po dobrotnosti škofa Strossmayerja samostan za bosniške bogoslovce, ki utegne še to leto dogotovljen biti. Zraven tega je ta cerkveni poglavar 30.000 gold. daroval za vstanovitev mladenskiga semeniša v Djakovaru; vse duhovstvo se z veliko gorečnostjo tega dobrotniga dela vdeležuje. — V Oseku se je pod vodstvom grofje Pejačevićeve napravila družba, ki bo zbiralala zalogo za ubožne mestnjane tega mesta, k čimur so tudi škof Strossmayer 1000 gl. darovali. — V Avinjonu je družba duhovnov sklenila, zgodbe vsih svetnikov katoliške cerkve zbirati, vredovati in ob kratkim na svetlo dati. Obseglo bo to delo 200 zvezkov; bo pa tako poljudno, da bo zamoglo služiti za družinske bukve. — V Livorni je posvetnih kratkočasov preželjnimu ljudstvu „špektakelj.“ Zajemanje Sebastopolovo hud špektakelj napravil; ogenj se je vnel, do 2000 gledavcev je čez umirajoče in umerle iz glediša v obupnosti derlo, in štejejo do 100 mrtvih in veliko ranjenih. (Schützlg.) — Francoskih romarjev listi iz svete zemlje nič v misel ne jemljejo, da bi bili popotniki od Beduinov napadeni; je ne mara tudi to zmišljeno. — V Ameriki je O. Weninger, goreč misijonar, od kteriga je Danica že včas kaj opomnila, za škofa pri sv. Pavlu v Minezoti zvoljen, in le potenjeje iz Rima se še pričakuje. — V Rimu je v velikem zboru OO. minoritov O. Salvator Calli, poprejšnji provincial sicilijske okrajne, za velikiga sprednika ali generala zvoljen. — Sv. Oče se bodo mende skoz Toškansko v Rim nazaj podali, v Florencii že neki velike priprave delajo. V Bolonji so 16. t. m. z veliko slovesnostjo obhajali nastopno obletnico Njih svetosti. — Benecanski poglavar, gr. Bisinzen, je zročil svetinu Očetu lastnoročno latinsko pisanje od Njih veličanstva cesarja Franca Jožefa.

Drobtline.

Besede sr. Stanislava Kostka.

Ne za ta svet, ampak za viksi reči sim na svetu; Bog me je sam za-se vstvaril.

Gospod je naš in mi smo Gospodovi.

Kar koli tudi posvetnjaki Gospodu dajo, je vendar vselej le prav malo, ker se sami sebe sebi priderže. Velikrat imajo vzrok dvomiti, če mu tisto tudi res dopade, kar mu darujejo; če nima kje lastna ljubezen več deleža nad njih deli, ki jih za dobre imajo, kot gnada in ljubezen Božja.

Svojo edino čast v to stavim, Bogu pokoren biti in križ Kristusov objemati. V tem čutim toliko veselje, da ga ne zamenjam za vse krone sveta.

Mili darovi.

Za pogorelce v Lašičah:

G. Jan. Ahlin posestnik 1 gold. — Neimenovan duhoven 5 gold. — Gospodična Zupanova tolar 2 gold. — G. Janez Kapel fajmošter 8 gold.

Za nune v Indii:

Pustite male k meni! 10 gold.

Za misijon gosp. Olivieri-a:

Družbani bratovšine sv. Križa v Kostrivnici (ktera bratovšina moli za povišanje svete katoliške cerkve, za zatrenje zmót in hudobij. Preblag namen. Vr.) 6 gold.